

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **ZPĚTNÝ LEASING, s.r.o**
Nová výstavba 218, 435 21 Obrnice
zastoupen advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou

proti

žalovanému: **Magistrát města Jihlavy**
Masarykovou náměstí 97/1, 586 28 Jihlava

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. SZ-MMJ/OD/56700/2023/7,

takto:

- I. Žalovanému *se ukládá* povinnost vydat rozhodnutí v řízení pokračujícím po podání odporu žalobce ze dne 10. 5. 2025 proti příkazu vydanému žalovaným dne 17. 1. 2024 pod sp. zn. SZ-MMJ/OD/56700/2023/7, čj. MMJ/OD/12345/2024-VaL, a to ve lhůtě dvou týdnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalobci *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Skutkové okolnosti

1. Magistrát města Jihlavy (*magistrát*) ve dnech 29. 9. 2023 a 19. 10. 2023 zaslal žalobci celkově tři výzvy k úhradě určené částky (jednou ve výši 500 Kč, dvakrát ve výši 1 000 Kč). Nezjištěný řidič vozidel, které žalobce provozuje, totiž podle magistrátu:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. M.

(a) dne 3. 9. 2023 parkoval na placeném parkovacím místě, aniž by uhradil parkovné (lhůta k úhradě určené částky uplynula 2. 11. 2023),

(b) dne 17. 10. 2023 v 20:53 v Jihlavském tunelu směrem na Znojmo jel rychlostí 72 km/h v místech, kde mohl jet jen 60 km/h (lhůta k úhradě určené částky skončila 20. 11. 2023), a

(c) řidič stejného vozidla ve stejný den jel stejným tunelem zhruba o čtvrt hodinu později ve směru na Havlíčkův Brod rychlostí 70 km/h (lhůta k úhradě určené částky skončila taktéž 20. 11. 2023).

Součástí výzev bylo poučení, že žalobce může uhradit určené částky, po jejichž zaplacení magistrát věc odloží. V opačném případě bude pokračovat v šetření přestupku. Kromě toho bylo ve výzvách poučení, že žalobce může magistrátu sdělit totožnost řidičů. Žalobce však na tyto výzvy nijak věcně nezareagoval.

2. Dne 11. 11. 2023 magistrát obdržel prostřednictvím datové schránky písemnost, která obsahovala plnou moc ze dne 2. 11. 2023 nadepsanou jako „*presidiální*“ *plná moc* podle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, již žalobce zmocnil pana V. Ch. (*zmocněnec*) „pro všechna řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“. Uvádí se v ní, že není časově omezená. Omezení nepodléhá ani rozsah zástupčího oprávnění. Plná moc obsahuje elektronický podpis jednatelky žalobce a zmocněnce. Magistrátu ji zaslal sám zmocněnec.
3. Dne 20. 11. 2023 magistrát vyzval žalobce k odstranění vad podání. Konkrétně požadoval doplnění úředně ověřeného podpisu jednatelky žalobce na předložené plné moci. Stanovil k tomu žalobci lhůtu pět dnů. Žalobci byla tato výzva doručena 30. 11. 2023. Nikdy na ni však nezareagoval.
4. Dne 17. 1. 2024 magistrát vydal tři usnesení, kterými odložil věci přestupků neznámých řidičů, protože se nepodařilo zjistit potřebné skutkové okolnosti, aby právě proti řidičům mohl zahájit přestupkové řízení. Tato usnesení, v jejichž záhlaví je žalobce (bez zmínky o zmocněnci), magistrát poznamenal do spisu.
5. Ještě téhož dne magistrát vydal příkaz pod sp. zn. SZ-MMJ/OD/56700/2023/7, čj. MMJ/OD/12345/2024-VaL (*příkaz magistrátu*), kterým žalobce shledal vinným ze tří přestupků provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, protože ve třech výše uvedených případech nezajistil, aby řidiči jeho vozidel neporušovali dopravní předpisy. Uložil mu za to pokutu 2 300 Kč. V záhlaví příkazu magistrátu není nikde zmínka o zmocněnci. Je v něm poučení o možnosti podat odpor do 8 dnů od doručení příkazu. Příkaz byl doručen žalobci dne 21. 1. 2024. Odpor však sám žalobce tehdy nepodal. A podle doložky právní moci jí příkaz magistrátu nabyl dne 30. 1. 2024. Zmocněnci magistrát do té doby nic nedoručoval.
6. Dne 10. 5. 2025 se na magistrát obrátil zmocněnec. Dotazoval se, jak dopadla věc přestupku sp. zn. SZ-MMJ/OD/56700/2023/7, protože se od žalobce dozvěděl, že v dané věci magistrát podal návrh na zahájení exekučního řízení. Zmocněnec však o rozhodnutí nevěděl, nic mu nebylo doručeno. Teprve nyní mu žalobce přeposlal příkaz magistrátu. Proto proti němu zmocněnec tímto přípisem podal odpor, který je včasný. Magistrát mu totiž svůj příkaz dříve nedoručil, ač mu jako zmocněnci doručovat měl.
7. Dne 9. 6. 2025 magistrát zmocněnci odpověděl, že neeviduje plnou moc, která by zmocněnci umožňovala zastupovat žalobce v daném řízení. Upozornil, že zasláná prezidiální plná moc nebyla doplněna po výzvě k odstranění vad, proto se magistrát daným podáním nezabýval.

Magistrát věc postoupil Krajskému úřadu Kraje Vysočina (*krajský úřad*), aby posoudil, zda tu nejsou důvody pro zahájení přezkumného řízení.

8. Zmocněnec o 10 dní později zaslal magistrátu dotaz na vady, které v prezidiální plné moci magistrát shledával. Podle něj vady neměl. O výzvě k jejich odstranění nevěděl. Tak jako tak ale podle jeho názoru magistrát neměl oprávnění výzvu vydávat, pokud plná moc neměla žádnou vadu. Žalobce pak dne 20. 7. 2025 uplatnil u krajského úřadu podnět proti nečinnosti žalovaného.
9. Dne 31. 7. 2025 krajský úřad zaslal zmocněnci sdělení, kterým reagoval i na procesní postup magistrátu, který odpor zmocněnce vyhodnotil jako podnět k zahájení přezkumného řízení. Ztotožnil se každopádně s názorem magistrátu, že podpis na prezidiální plné moci nebyl úředně ověřený. Nepřistoupil proto k žádnému opatření. Nad rámec toho krajský úřad konstatoval, že z úřední činnosti ví, že žalobce stejnou plnou moc rozeslal na správní orgány po celé zemi. Obdržel ji i krajský úřad, který vyzval k jejímu doplnění, na což nedostal reakci. To nasvědčuje taktice obstrukčního jednání, které nedávno využívali tzv. „virtuální provozovatelé“.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

10. **Žalobce** navrhuje, aby soud uložil magistrátu povinnost vydat rozhodnutí v řízení sp. zn. SZ-MMJ/OD/56700/2023/7, ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku. Opakuje, že podal dne 10. 5. 2025 odpor proti příkazu magistrátu. Poukazuje na to, že podle § 94 zákona o odpovědnosti za přestupky, činí lhůta pro vydání rozhodnutí po podání odporu nejvýše 60 dnů. V souladu s § 150 odst. 3 správního řádu tato lhůta začíná znovu běžet dnem podání odporu. Magistrát měl proto povinnost rozhodnout nejpozději do 9. 7. 2025, rozhodnutí však nevydal.
11. Odpor podala včas oprávněná osoba. Magistrát disponuje prezidiální plnou mocí, doručenou dne 11. 11. 2023, kterou žalobce udělil zmocněnci. Plná moc nesla elektronické podpisy obou stran s využitím kvalifikovaného certifikátu vydaného certifikační autoritou *PostSignum*. Údaj o certifikátu byl v registru obyvatel. Na tyto podpisy se proto nahlíží jako na ověřené ve smyslu § 6 odst. 2 zákona č. 12/2020 Sb., o právu na digitální služby. Plná moc se týkala řízení zahajovaných v budoucnu. Příkaz magistrátu byl vydán v řízení zahájeném po jejím předložení. Zmocněnec příkaz magistrátu neobdržel, lhůta pro podání odporu proto vůči němu dosud neuplynula. O příkazu se dozvěděl teprve v den podání odporu v souvislosti s exekucí řízením.
12. Magistrát svým sdělením ze dne 9. 6. 2025 jen vyrozuměl žalobce o tom, že udělená plná moc je vadná, aniž by na následný dotaz, v čem vada spočívá, jakkoli reagoval. Žalobce poté dne 20. 7. 2025 uplatnil podnět k opatření proti nečinnosti u krajského úřadu podle § 80 správního řádu. Krajský úřad sdělením ze dne 31. 7. 2025 podnět odmítl s tímž odůvodněním o vadnosti plné moci. Nečinnost magistrátu poté neskončila.
13. **Žalovaný magistrát** ve vyjádření k žalobě uvedl, že sporným bodem byla prezidiální plná moc předložená zmocněncem prostřednictvím jeho datové schránky, opatřená elektronickým podpisem s certifikátem *PostSignum*. Magistrát ji neakceptoval a vyzval žalobce k doplnění úředně ověřeného podpisu jednatelky. K němu nedošlo. Odpor podaný neakceptovaným zmocněncem proto magistrát jako podnět k přezkumu předal krajskému úřadu, který neshledal pochybení.

14. V posuzovaném případě pak není zřejmé, zda u podpisu na plné moci k některé formě úředního ověření skutečně došlo, či zda tento podpis sám o sobě úřední ověření nahrazuje. Požadavek § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu na úředně ověřený podpis na prezidiální plné moci podle názoru magistrátu předložená plná moc nesplňuje. Na podporu svého stanoviska magistrát odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2025, čj. 10 As 159/2025-28, a na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2025, čj. 52 A 13/2025-27.
15. **Žalobce v replice** vytýká vyjádření magistrátu neurčitost. Sice připustil, že klíčovou otázkou je platnost prezidiální plné moci, avšak nevyjádřil jednoznačné stanovisko k tomu, zda elektronický podpis řádně vyhodnotil a zda připouští, že certifikát byl ztotožnitelný prostřednictvím registru obyvatel. Spokojil s obecnou pochybností o tom, zda elektronický podpis vůbec může nahradit úředně ověřený podpis ve smyslu § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, a na základě této pochybnosti hleděl na plnou moc jako na nepodepsanou. Takový postup žalobce považuje za nepřijatelný. Žalobce pak rozvádí, proč podle jeho názoru byl dostačující podpis jednatelky na plné moci, který byl mj. v registru obyvatel.
16. K judikatuře, na niž odkázal magistrát, žalobce uvádí, že v obou citovaných věcech — usnesení NSS ze dne 2. 10. 2025, čj. 10 As 159/2025-28, a rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2025, čj. 52 A 13/2025-27 — šlo o situaci, kde nebylo možné ověřit, zda byl podpis v registru obyvatel, neboť spis neobsahoval potřebné podklady. V nyní souzené věci naproti tomu žalobce příslušnost certifikátu k podepisující osobě prokázal výpisem z registru obyvatel, přičemž magistrát tuto skutečnost výslovně nespороval. Citovaná rozhodnutí proto na danou věc nedopadají. Žalobce zároveň zdůrazňuje, že správní orgán, který obdrží plnou moc opatřenou elektronickým podpisem, musí sám ověřit, zda je certifikát v registru obyvatel — bez tohoto ověření totiž vůbec neví, komu má v řízení doručovat.
17. Žalobce plnou moc tedy platně udělil a magistrát měl povinnost doručovat zmocněnci, což neučinil. Zmocněnec se o příkazu dozvěděl až v souvislosti se zahájením exekučního řízení a obratem podal odpor. Podání odporu vedlo ke zrušení příkazu magistrátu, kterému vznikla povinnost vydat rozhodnutí v zákonné lhůtě, která uplynula, aniž by magistrát rozhodnutí vydal.

III. Posouzení věci

18. *Žaloba je důvodná.*
19. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu v případech, ve kterých prvostupňový správní orgán dospěje k závěru, že jím vydaný příkaz nabyl právní moci, avšak podle účastníka řízení podaný odpor způsobil zrušení napadeného příkazu, má účastník řízení jedinou možnou efektivní obranu – brojit proti „nečinnosti“ prvostupňového správního orgánu. V takové situaci je totiž podstatou tvrzení účastníka, že jeho včasný odpor způsobil zrušení příkazu, avšak prvostupňový správní orgán nepokračoval ve správním řízení a nevydal rozhodnutí ve věci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, čj. 10 As 266/2014-32).
20. Žalobce tedy zvolil přípustnou procesní cestu. O splnění dalších podmínek pro věcné projednání této nečinnostní žaloby včetně splnění podmínky vyčerpání prostředků nápravy pak není mezi účastníky sporu a jejich nesplnění neplyne ani z předložených spisových podkladů.

21. Klíčové je hodnocení plné moci ze dne 2. 11. 2023, kterou zmocněnec magistrátu zaslal ze své vlastní datové schránky dne 11. 11. 2023. Na to pak navazují odpovědi na otázky, zda magistrát svůj příkaz řádně oznámil, a zda pak měl zákonem předvídané účinky odpor podaný zmocněncem dne 10. 5. 2025.
22. K povaze plných mocí označovaných jako prezidiální se v nedávné době rámcově ustálily dvě rozdílné judikatorní větve Nejvyššího správního soudu. Pro výsledek této věci je nezbytné obě větve jasně odlišit.
23. První větev – kterou soud pro přehlednost označuje jako *větev ZPĚTNÝ LEASING* (tj. žalobce v této věci) – tvoří tři nedávná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která se týkají totožné plné moci ze dne 2. 11. 2023 od téhož žalobce, s jakou i nyní pracuje krajský soud:
- usnesení ze dne 2. 10. 2025, čj. 10 As 159/2025-28 (ústavní stížnost proti němu byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2026, sp. zn. II. ÚS 3600/25),
 - usnesení ze dne 11. 2. 2026, čj. 3 As 138/2025-43, a
 - usnesení ze dne 30. 3. 2026, čj. 2 As 120/2025-20.

Soud opakuje, že ve všech třech případech šlo o téhož žalobce, totožné zmocnění téhož zmocněnce a textově shodnou plnou moc obsahující zmocnění „pro všechna řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“ bez časového omezení se zaručenými elektronickými podpisy.

24. Druhou větev judikatury Nejvyššího správního soudu – dále označovanou jako *větev Share Car!* – tvoří:
- rozsudek ze dne 18. 12. 2025, čj. 22 As 152/2025-28,
 - rozsudek ze dne 1. 4. 2026, čj. 6 As 15/2026-35, a
 - usnesení ze dne 9. 4. 2026, čj. 5 As 285/2025-25.

Předmětem těchto rozhodnutí byla plná moc odlišného znění – vztahující se na všechna řízení, která budou „zahájena bez omezení *v budoucnu*“. Tyto plné moci navíc měly úřední ověření a byly předloženy v průběhu běžícího přestupkového řízení. V rozsudku 6 As 15/2026 a usnesení 5 As 285/2025 se Nejvyšší správní soud sám výslovně vymezuje vůči rozhodnutím větve *ZPĚTNÝ LEASING* (zejména vůči rozhodnutím 10 As 159/2025 a 3 As 138/2025) a zdůrazňuje, že u bezvadné prezidiální plné moci nelze postupovat stejně jako u plné moci větve *ZPĚTNÝ LEASING*. Závěry větve *Share Car!*, o které se opírá vyjádření žalovaného (spolu s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 52 A 13/2025), tedy na nynější věc nedopadají

25. Společným východiskem obou větví je, že na jedné listině mohou být současně dvě plné moci – prezidiální pro řízení budoucí a procesní pro řízení probíhající – a že povaha plné moci se zkoumá materiálně podle jejího skutečného obsahu (§ 37 odst. 1 správního řádu). Rozcházejí se ale v tom, jak nakládat s plnou mocí, která náležitosti § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu nesplňuje, byla-li však doručena v době, kdy ve věci již řízení běželo.
26. V judikatorní větvi *ZPĚTNÝ LEASING* Nejvyšší správní soud uzavírá, že plná moc ze dne 2. 11. 2023 nesplňuje náležitosti prezidiální plné moci podle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. Důvody jsou dva. Zaprvé, formulace věcného rozsahu zmocnění je neurčitá. Slovní spojení „všechna řízení“ zahrnuje i řízení již probíhající. Nelze proto uzavřít, že by se zmocnění týkalo jen řízení teprve zahájených v budoucnu, jak § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu vyžaduje.

27. Zadruhé, podpisy jednatelky zmocnitele a zmocněnce jsou pouze zaručenými elektronickými podpisy – nikoli úředně ověřenými podpisy ve smyslu § 11a zákona č. 21/2006 Sb., o ověřování. Argumentaci žalobce opřenou o § 6 odst. 2 zákona č. 12/2020 Sb., o právu na digitální služby, Nejvyšší správní soud výslovně odmítl jako lichou (usnesení 10 As 159/2025). Tento závěr potvrdil i v usnesení 3 As 138/2025, ve kterém zdůraznil, že povinnost správního orgánu vyhledávat údaj o ověření podpisů v základním registru obyvatel z citovaného ustanovení nevyplývá. Nemá proto smysl se hlouběji zabývat otázkou, zda podpis jednatelky byl na roven úředně ověřenému podpisu.
28. Nejvyšší správní soud totiž v rámci judikatorní větve *ZPĚTNÝ LEASING* zdůrazňuje materiální pojetí plné moci podle § 37 odst. 1 správního řádu. Tentýž text plné moci – byť neplatně označené jako prezidiální – splňuje náležitosti plné moci procesní podle § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu. Konkrétně to platí ve vztahu k řízením, která v době doručení plné moci správnímu orgánu již probíhala. Nejvyšší správní soud tento závěr odůvodnil odkazem na čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a § 34 odst. 3 správního řádu, z nichž plyne, že pochybnost o rozsahu zastoupení se vykládá ve prospěch zastoupeného. Nejde přitom o svévolnou rekvalifikaci prezidiální plné moci na procesní, jak podle Nejvyššího správního soudu nesprávně postupoval Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v řízení ukončeném kasačním rozsudkem 1 As 150/2025. Jde o klasické použití pravidla posuzování listiny podle obsahu, pokud text splňuje náležitosti procesní plné moci vztahené k řízením právě vedeným.
29. V konkrétních okolnostech této věci pak zmocněnec zaslal magistrátu plnou moc poté, co žalobce obdržel všechny tři výzvy k úhradě určené částky. Byť formálně šlo ještě o postup před zahájením řízení proti žalobci (§ 125f odst. 5 a § 125h odst. 5 a 6 zákona o silničním provozu), tak z materiálního úhlu pohledu a formulace rozsahu zastoupení na „všechna řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“ – tj. přestupku provozovatele vozidla –, je podle soudy zjevný smysl a účel předložené plné moci. Svou roli měla plnit *v řízení, jehož předmětem budou tři provozovatelské přestupky související se skutky v každé ze tří výzev magistrátu*. Podle názoru soudu se i ve vztahu k takto materiálně chápanému procesnímu celku úkonů magistrátu, týkajícímu se přestupkové odpovědnosti žalobce jako provozovatele, jednalo (přinejmenším) o procesní plnou moc ve smyslu judikatury ve větvi *ZPĚTNÝ LEASING*. Pro zahájení řízení o provozovatelském přestupku žalobce zahrnujícím tři uvedené skutky tedy měl žalobce dostatečné zastoupení a magistrát měl podle § 34 odst. 2 správního řádu doručovat jen zmocněnci. Odnikud přitom neplyne, že by to neodpovídalo vůli žalobce. To lze dovozovat s ohledem na procesní vývoj věci včetně podané žaloby. I skutečnost, že vztah žalobce a zmocněnce na základě stejné plné moci je jejich běžnou praxí, jak je soudu známo z jeho činnosti a jak to plyne i z judikatorní větve *ZPĚTNÝ LEASING*.
30. Magistrát každopádně postupoval procesně chybně. Žalobce měl zmocněnce, což dokládala dostatečná (minimálně procesní) plná moc. Nebylo proto vůbec třeba řešit její vady v podobě chybějícího úředně ověřeného podpisu. I kdyby je ale bylo třeba řešit, tak magistrát chybně výzvu k doplnění plné moci o úřední ověření podpisu adresoval jen žalobci jako zmocniteli a nikoli zmocněnci – aniž by dokonce zmocněnci o výzvě cokoli sdělil. Zmocněnci v této fázi nedoručoval. A když žalobce na výzvu nezareagoval, tak magistrát vydal příkaz, jenž zaslal opět jen žalobci.
31. Doručení pouze zmocniteli v situaci, ve které tu byl magistrátu známý zmocněnec s procesní plnou mocí, není řádným oznámením rozhodnutí ve smyslu § 72 správního řádu. Stejný

závěr vyslovil Nejvyšší správní soud i v rámci větve *ZPĚTNÝ LEASING* v usneseních 3 As 138/2025 a 2 As 120/2025. Pokud totiž správní orgán neakceptoval platné zastoupení, pak nemohl účinně doručit ani procesní úkony, ani samotný příkaz. Ve vztahu k zastoupenému žalobci proto příkaz magistrátu dosud nenabyl právní moci.

32. Odpor podaný dostatečně procesně zmocněným zmocněncem dne 10. 5. 2025 je z těchto důvodů opravdu včasný. V souladu s § 150 odst. 3 správního řádu vedl ke zrušení příkazu a řízení pokračovalo. Podle § 94 odst. 1 zákona o přestupcích pak měl magistrát vydat rozhodnutí do 60 dnů od podání odporu, tedy nejpozději dne 9. 7. 2025. V této lhůtě magistrát nerozhodl. Nerozhodl totiž dodnes. Místo toho sdělením ze dne 9. 6. 2025 zmocněnci oznámil, že „neviduje platnou plnou moc“, a věc postoupil krajskému úřadu k zahájení přezkumného řízení, které krajský úřad nezačal. Ani nepřijal opatření proti nečinnosti na návrh žalobce. Lhůta podle § 94 odst. 1 zákona o přestupcích magistrátu tedy nadále plyne, resp. již bezvýsledně uplynula.
33. Magistrát je proto podle soudu nečinný.
34. Soud si je vědom, že na přijatý závěr lze nahlížet jako na posvěcení procesního scénáře, který může v obdobných případech vést k pomyslnému vítězství obviněných z provozovatelského přestupku, kteří touto cestou dosáhnou promlčení své přestupkové odpovědnosti podle § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Nejvyšší správní soud již byl poměrně kritický k šířící se praxi žalobce, který pravidelně předkládá tuto problematickou plnou moc – zejména v rozsudku 1 As 150/2025 (bod 20). Žalobci pak také lze vytknout, že nijak nezareagoval na výzvy magistrátu k uhrazení určené částky nebo k odstranění vad plné moci, resp. že po obdržení příkazu magistrátu neřešil vzniklou situaci poctivěji (v záhlaví příkazu nebylo nic o zmocněnci, mohl se s ním proto spojit, aby byl již tehdy řádně podán odpor; ke všemu viz blíže body 38 a 39 níže).
35. Soud však také vnímá, že Nejvyšší správní soud je zatím zdrženlivý v tom, aby počínání žalobce v souvislosti s touto plnou mocí a s dopady pro meritum věci označil za obstrukce či zneužití práva (zohlednil to až při rozhodování o nákladech řízení, k tomu viz body 38 a 39 níže). Ve zde plně použitelné judikatorní větvi *ZPĚTNÝ LEASING* dokonce k *totožné plné moci* uzavřel, že správní orgány měly povinnost doručovat zmocněnci. Soud proto neshledal důvody se od konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu k téže plné moci odchýlit.
36. Zneužití práva je navíc institut nejzazšího možného řešení (*ultima ratio*). V rozsudku 6 As 15/2026 Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že pouhé předložení takto formulované plné moci obstrukci samo o sobě nezakládá. K jejímu dovození by tedy musely přistoupit další konkrétní okolnosti. Toto východisko lze uplatnit i zde. V projednávané věci přitom soud takové okolnosti, které by již vedly k závěru o obstrukci, nezjistil. Naopak – byl to magistrát, kdo zmocněnce v řízení ignoroval a měl určitou míru viny na procesním výsledku věci. Žalobci jako obviněnému v řízení o trestním obvinění pak nelze klást k tíži procesní důsledek, na kterém má spoluvinu chybný procesní postup správního orgánu.
37. Soud proto z výše uvedených důvodů nečinnostní žalobě žalobce vyhověl.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Soud posoudil žalobu jako důvodnou. Magistrát je v řízení o přestupcích žalobce jako provozovatele vozidel podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, vedeném u magistrátu pod sp. zn. SZ-MMJ/OD/56700/2023, po podání odporu žalobce ze dne 10. 5.

2025 proti příkazu magistrátu, nečinný. Krajský soud proto žalobě vyhověl a podle § 81 odst. 2 soudního řádu správního uložil žalovanému magistrátu povinnost rozhodnout ve stanovené lhůtě dvou týdnů dní. Při jejím určení soud přihlédl k tomu, že zákonná šedesátidenní lhůta podle § 94 odst. 1 zákona o přestupcích je již dávno pryč a věc samotná již není z hlediska podkladů ani právního posouzení složitá.

39. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 soudního řádu správního. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci by náhrada nákladů náležela. Soud však – podobně jako Nejvyšší správní soud ve větví *Share Car!* v rozsudku 6 As 15/2026 nebo usnesení 5 As 285/2025 – shledal existenci důvodů zvláštního zřetele hodných pro její nepřiznání (§ 60 odst. 7 soudního řádu správního).
40. Jak soud výše uvedl, žalobce si měl v řízení počínat poctivěji. Soud sice neměl dostatečný podklad ke shledání zneužití práva ze strany žalobce v meritu věci. V tomto nákladovém aspektu ale lze podle soudu i zde ve větví *ZPĚTNÝ LEASING* zohlednit důmyslnou procesní past, kterou žalobce se zmocněncem nastražili. Ta bohužel pro magistrát po právní stránce „sklapla“. Je však současně spravedlivé vzít v potaz to, že žalobce se zmocněncem cílili na dosažení zániku odpovědnosti za přestupek bez jeho věcného projednání, pokud se o osud řízení zahájeného příkazem magistrátem nezajímali a nereagovali, jak bylo namístě, nejen na příkaz magistrátu, ale i konkrétně na jeho předchozí výzvu k odstranění vad plné moci (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 As 86/2020-46, bod 44). Okolnosti nynější věci proto odůvodňují použití § 60 odst. 7 soudního řádu správního, na jehož základě soud úspěšnému žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 22. dubna 2026

Martin Kopa v. r.
samosoudce